

En ollut kovin innoissani muuttaessani kaupungista perheeni kanssa. Eihän me minnekään maalle muutettu, omakotialueelle pienehköön kylään. Itse asiassa olin aika kiukkuinen, muutimme pikkuveljeni takia; hän oli hyvin yksinäinen koulussa ja tarvitsi uuden alun. Totta kai säälin häntä, mutta en minä halunnut hänen takiaan muuttaa pois, kauas kaikkialta. Isäni käski: Ryhdistäydy Emma! Olet jo iso tyttö, ethän viitsi murjottaa kuin pieni lapsi! Ainahan sinä löydät helposti uusia ystäviä.

Äitini pyysi: Ajattelisit nyt veljeäsi! Sinähän näit kuinka onneton hän oli. Ei meillä ollut muita vaihtoehtoja. Ainakin sain isomman huoneen, jonka ikkunasta oli täydellinen näköala naapurin pihaan, ja ikkunan avatessani kuulin joka ikisen sanan jonka siellä sanottiin. Yleensä naapurin kaksosien huudot, aina välillä naapurin rouvan karjuvan kaksosille jotta ne hiljenisi. Huoneeni tapetti oli vaaleansininen viime asukkaiden jäljiltä. Oletan huoneen kuuluneen kymmenvuotiaalle pojalle ennen minua, sillä poika oli tuhrinut liiduilla seinille. Äidin mukaan se ei haitannut, minähän kuitenkin peittäisin kaikki seinät julisteilla. Kaiken huipuksi joudun vaihtamaan lukiota, ja matkani sinne piteni noin kahteenkymmeneen kilometriin, ja koska asuimme korvessa, bussivuoroja meni harvoin. Näin ylellisen ensivaikutelman sain uudesta kodistani ja melko uudistuneesta elämästäni. Aloittaessani uudessa lukiossa minua jännitti todella paljon. Bussissa voin pahoin ja pelkäsin oksentavani. Lukiorakennus oli pienempi kuin vanha lukioni, mutta todella sokkeloinen. Ilman kummempia selityksiä päädyin hauskaan kaveriporukkaan. lines oli ujohko nörtti joka aina halusi tehdä kaiken oikein, Aamu ajatteli aina poikia ja Gabi joka valitti exästään. Mitenköhän ystäväni kuvailisivat minua? Stadilaiseksi syntynyt Emma? Hassu Emma? Hieman itsekäs ja itsepäinen Emma? Kerran matkalla koulusta huomasiin purkkani loppuneen, joten poikkesin Siwaan. Miettiessäni makeishyllyllä minkä makuista purkkaa ostaisin, hän astui sisään. Hän on sellainen jota on mahdotonta olla huomaamatta, pitkä nuori mies jonka tukka oli osittain värjätty vaaleanpunaiseksi. Mutta Severissä ei tukka ollut kuitenkaan se huomiota herättävä seikka, vaan hänen lävistyksensä. Hänen alahuulensa oli niin täynnä lävistyksiä, etten voinut katsoa häneen päin. Myöhemmin sain kuulla koulussa, että hän oli täyswierdo 22-vuotias muusikko. Isäni käski: Pysy erossa hänenlaisista tyypeistä! Eihän teidän koulussa ole sellaisia? Äitini pyysi: Olethan varovainen liikkeussasi kylällä? Olikohan sittenkin virhe muuttaa tänne... Veljeni sanoi: Hopeahuuli on pelottava. Äiti, voisitko ajaa minut huomenna kouluun? Ensin en oikein tiennyt miten suhtautua häneen, sillä kaikki tuntuivat olevan niin yksimielisiä siitä että hän oli jotenkin paha, vaikkei edes koskaan ollut mitenkään ollut tämän kanssa tekemisissä. Näin Severiä yhä useammin kylällä, hän jutteli ystäviensä kanssa, hymyili ja ajoi moottoripyörällään, eikä hän vaikuttanut lainkaan pahalta. Päinvastoin, hänen hymynsä oli niin lämmin ja vilpitön. Kylällä oli myös muuta kuin mainitsemani Siwa, olihan siellä myös pieni kirjasto, R-kioski, S-market, apteekki, kampaamo, ala-aste, pari kahvilaa ja pizzapaikka. En minä aluksi siellä juuri aikaa viettänyt, joskus poikkesin Siwaan tai lähdin kahville ystäväni kanssa. Kirjastoon minun oli pakko aina välillä mennä, koulutöiden takia. Kerran poikkesin tavastani mennä kirjastoon koulun jälkeen, sen sijaan lähdin sunnuntai aamupäivällä kun kirjasto oli aika tyhjä. Tervehdittyäni kirjastovirkailijaa aloitin sopivan kirjan etsimisen. Tarvitsin suomalaisen kirjan äidinkielen tehtävää varten, mikä hankaloitti tehtävää, olisin paljon mielummin valinnut yhdysvaltalaisen kirjan mutta kaikkea ei voi valita. Otin sattumanvarassa kirjan hyllyltä ja luin sen takakannta. Säpsähdin kuullessani vieraan äänen. "Olen lukenut tuon kirjan, se on hyvä" Severi hymyili nostaessani katseeni häneen. Hän nojasi kevyesti kirjahyllyyn "En kai säikäyttänyt sinua" "No vähän" tunnustin "En ole nähnyt sinua täällä aikaisemmin. Käytkö täällä usein?" "Aina välillä, mutten viikonloppuisin" tunsin ujouteni kasvavan, mutta Severi jatkoi puhuttelemistaan "Minä tykkään käydä täällä viikonloppuisin. Tai

no, en lauantaiaamuisin, silloin usein väsyttää. Olen muuten Severi. Mikä sinun nimesi on? ”Emma” vastasin ujosti ”Severi” hän sanoi veikeästi hymyillen ”Kuule Emma, minun bändilläni on pieni keikka perjantaina koulun liikuntasalissa. Haluaisitko tulla kuuntelemaan? Sinne on tulossa paljon tärkeitä. ” Itse asiassa siitä kaikki alkoi. Koko viikon mietin vain perjantaita. Kertoessani tytöille koulussa seuraavana päivänä keskustelustani Severin kanssa he eivät uskoneet korviaan. ”Siis Severi? SE Severi pyysi sut sen keikalle?!” Gabi kysyi liiankin kovalla äänellä. ”Hopeahuuliko?” lines kysyi ”Juuri se. Tuli juttelemaan kanssani” sanoin, hieman ärtyneenä lineksen nimittelystä. ”Minun naapurin exän serkku on rumpali Severin bändissä. Bändin nimi on muuten Kuoleman viitta ja he soittavat rokkia. Severi taitaa sanoittaa kaikki niiden kappaleet, mutten ole ihan varma. Olen ollut kerran niiden harjoituksissa, kun mun naapuri oli vielä Rasmuksen kanssa. ” ”Siis hä?” lines putosi kärryiltä ”Onko sun naapuri ollu yhdessä sen Kuoleman viitan rumpalin kanssa?” ”Ei tietenkään, toope” Aamu selitti närkästyneenä. ”Mun naapurin exän, Rasmuksen serkku on se älyttömän kuuma rumpali...” Aamu katsoi suoraan minuun, niin kuin minun kuuluisi nyt sanoa jotakin. ”Aaa... Voisitte tulla mukaani perjantaina” sanoin ymmärrettyäni vinkin ”Miten hyvä ajatus” Aamu sanoi ja hymyili suurella suullaan. ”Tuleekohan Teemu sinne” Gabi mietti. ”Kuka Teemusta välittää? Jos tulee, niin so what, kuolaa vaan sen rumpalin perään, niin se huomaa ettet ikävöi sitä” ”Onkohan fiksua mennä sinne... Tarkoitan, kuka tietää mitä porukkaa sinne tulee?” lines sanoi epäilevästi. Aamu vastasi tapansa mukaan jotakin todella epämiellyttävää, mutta lines olikin tylsä yrittäessään pilata tunnelmaa. Eikä kukaan pakottanut häntä mukaan perjantaina. Perjantai... Huomasin ajattelevani perjantaita kokoajan. Valitsin vaatteet valmiiksi jo maanantai-iltana, meikit tiistaina ja suunnittelin uuden kampauksen keskiviikkona. Perjantaina olin aivan innoissani! Uusi nahkamekkoni sai peppuni näyttämään todella seksikkäältä, käytin puoli pulloa hiuslakkaa ja vietin pari tuntia peilin edessä. ”Ohhohh, Emma!” Äiti sanoi nähdessään minut kun olin juuri lähdössä. ”Kehen yrität tehdä vaikutuksen?” Huomasin punastuvani. Enhän minä keneenkään, kuiskasin niin hiljaa että hädin tuskin kuulin itsekkään. Kylän koulun jumppasali oli jo täynnä tullessani paikalle. Etsin väkijoukosta Gabia ja Aamua, lopulta löysin heidät eturivistä. ”Emma! Tuletpa sä myöhään. Keikkahan alkaa ihan kohta! Jos Aamu ja mä oltas tultu yhtä viime tippaan ku sä oltas oltu tuolla takana!” Gabi sanoi kaivaessaan laukustaan jotakin. ”No sori. Onko Teemua näkynyt?” ”Arvaa!” Gabi nosti esiin Novelle-pullon laukustaan ja joi siitä huikan. Selvä, pullo ei takuulla sisältänyt kivennäisvettä, ja se riitti vastaukseksi kysymykseeni. ”Onpas joku laittautunut!” Aamu sanoi pilke silmäkulmassa ”Anna mun arvata. Severi.” En ehtinyt vastata, yleisön yhtyessä huutoon mustatukkaisen, pitkän hahmon noustessa lavalle. Severi otti yleisön huomion. ”Kiitos kaikille! Hauska nähdä että näin moni on tullut paikalle. Tehdään tästä illasta unohtumaton!” Yleisö hurrasi Severin esittäessä bändin jäsenet. Pian musiikki pauhasi kovalla, yleisö nautti ja tunnelma oli katossa. Näin kuinka Severi nautti esiintymisestä, musiikista ja huomiosta. Oli väärässä heidän musiikkinsa suhteen. Olin luullut että se olisi masentavaa massarokkia. Kappaleiden sanoituksissa oli sitä jotakin... ja hämmästykseni Severi lauloi suomeksi. Ota sydämeni, pysy sylissäni, putoamme, putoamme Olemme eksyksissä aikaan, vastausta etsien putoamme ikuisuuksiin Sen laulun aikana ymmärsin että olin aivan pihkassa Severiin. En uskonut sen olevan mahdollista, hänhän oli wierdo, friikki. Halusin pudota ikuisuuksiin Severin kanssa.